

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ Τ' ΑΗΔΟΝΙ ΓΡΑΜΜΕΝΟ

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

"Ω! τί με ξυπνάς φιλέρημο πουλί γλυκόλαλο τῆς νύχτας; Ἐγώ, μόνος, με τῆ σκέψη μου βυθισμένη στήν ἀλόκοτη ζωή, στό μῖσος πού ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπο σέ μάταιον ἀγῶνα, δέ μπορῶ νά σέ φτάσω· δέ σέ νιώθω, δέ σ' ἀκούω. Ἡ σιωπὴ καί τὸ ἀστροφῶτο σ' ἐρεθίζουν. Χαίρεσαι τῆ μοναδικῆ ζωῆ σου, τὸ χρυσὸ τ' ἀστέρι, τῆ δροσιά τῆς νύχτας, τόν ἀπόλυτον ἔρωτά σου. Μὰ ἐγώ, εἶμαι τόσο μακριὰ καί τόσο κουρασμένος! Μᾶς χωρίζει μιὰ ἄβυσσος: ἡ κοινωνία.

Φωλιασμένο στό δροσερὸ καί νέο φύλλωμα τοῦ δέντρου θὰ περάσεις τὸν καιρὸ σου εὐτυχισμένο. Μὰ ἐγώ, αἰώνια θλιμμένος σὰ φυλακισμένος πού εἶμαι, δέ θᾶχω, παρὰ νά σοῦ θυμιέμαι μιὰ στιγμή, μιὰ ὄνειροπόληση, ἓνα βλέμμα πρὸς τὴν εὐτυχία, πού ἐσύ κερδίζεις τώρα, μόνο, μέσ' στήν ἅγια νύχτα, γιὰ ἓνα καιρὸ καί μόνο! "Ω! τί με ξυπνάς;

Ἀκολουθᾶς τὸ δρόμο σου. Κάνεις τὸν ἔρωτά σου. Τὸ τραγούδι σου ἀναδρῦζει σὰν τὸ νερὸ τῆς ἀκένωτης πηγῆς ἀπ' τὸ ζεστὸ λαρύγκι σου πού τὸ θερμαίνει ὁ Ἐρωτας, τρέχει μέσ' στό διάστημα, κάτ' ἀπὸ τὸ φωτισμένο στερέωμα, βρῖσκει τὸν ἄδολον διαβάτη καί τὸν βάζει σέ ἔκσταση καί συλλογῆ. Μά, ἐγώ, ἔχω κρούα τὴν καρδιά, ἔχω κρούα κι' ἄδεια τὴν καρδιά—πῶς λοιπὸν νά σέ νοιώσω, νά σέ φτάσω, νά σ' ἀκούσω, ἐρημικὸ πουλί, ἐρωτικὸ πουλί, γλυκόλαλο πουλί τῆς Ἀνοιξιῦτικης νύχτας; Μὴ με ξυπνάς!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΔΡΙΒΑΣ